

עבודת השם

כרלת "למני"

ומכאן ילמד האדם לקח עד כמה מגונה שתיית היין שאם אדם משתכר הוא מקפח את דעתו, שהרי בני אדם גדולים נדב ואביהוא שהיו חשובים כמשה ואהרן, ומפני ששתו יין אירעה להם פורענות זו, שהמשתכר אין לו ראש לעבודת ה' והוא מתעורר בשעה מאוחרת ואינו מתפלל ואינו קורא ק"ש בזמנו, וכן עובר על עבירות רבות אחרות שאי אפשר למנותם, וכן גורם לו להתבזות בעיני הבריות, שמשחקים עליו כמו על קוף וגורם צער לקרוביו.

ומעשה היה בחסיד שהיה לו אבא שכור שהיה הולך כל יום לבית מרוח והיה משתכר כל כך עד שהיה נופל ברחוב והיו באים הנערים ומתקלסים בו וזורקים בו אבנים ומכים אותו וצועקים אחריו, לאמור: ראו הנה שכור הולך. והחסיד ראה את בזיון אביו ולבו נחמץ בקרבו והיה מבקש המות. אמר לאביו: אל תלך לבית היין, אלא שב בביתך ואני אביא לך יין כל כמה שתוציא מפיד, ותחיה בשלום בביתך ולא תלך למרוח לפי שהדבר גורם בזיון גדול לי ולך. וכך היה פציר בו יום יום עד שהסכים שלא לילך למרוח, ובנו היה טורח כל יום להאכילו ולהשקותו ולהקשהו כל כמה שביקש והיה משכב אותו לישון. יום אחד יצא אותו חסיד לרחוב וראה באמצע הרחוב שכור מושכב בשלולית בביב המים והיו המים עוברים עליו והיו הנערים זורקים אבנים ובוץ בפניו ובפיו, אמר החסיד בלבו: עכשיו הזמן להביא את אבא לשכור הזה, כדי שיראה במו עיניו לאיזה בזיון מגיע אדם שהוא שתוי לשכרה. שמא ע"י כך יתעורר ושוב לא יראה כל ימיו את השתיה ולא ילך למרוח. הלך אותו חסיד והביא את אביו אצל השכור הזה ברחוב והעבירו על ידי השכור הזה שהיה מושכב בשלולית המים והראו לו הכל מה שעשו לו הנערים. כשראה הזקן את השיכור הזה נגש אליו והתחיל שואלו באיזה מרוח השיג את היין הטוב הזה שכן אף הוא רוצה להיות כמוהו. אמר לו בנו: אבא, אני הבאתי אותך לכאן כדי שתראה בשכור הזה ותלמד מזה לקח כי תראה במו עיניך בזיונו הגדול ושוב לא תלך לבית היין. אמר לו אביו: בני, בחיי, אין בעולם תענוג יותר גדול מלהימצא במצב כזה. מן הסיפור הזה אנחנו למדים שמלבד זה שהשכרות מביאה לכל מיני עונות, היא אף גורמת שפיכות דמים לקרובים והם מצטערים עד מות בראותם קרובם בבזיונו, ובודאי הוא עתיד ליתן הדין בעוה"ב על כל זה ועונשו יהיה גדול על שגרם לכל זה. ולכן כל מי שמרחם על נפשו לא ישתה יותר מדי עד אבדן שכלו. ועוד היה מעשה בשיכור שהלך לפסיכולוג בכפיה ע"י אשתו, הפסיכולוג הציג לפניו כוס מלאה במים וכוס מלאכה באלכוהול. הפסיכולוג לקח תולעת ושם אותה

"ויהי ביום השמיני קרא משה לאהרון וכו'..." (שמיני ט"א) וכבר אמרו חז"ל יום השמיני שהוא היה שמיני לימי המילואים, והוא ר"ח ניסן, שבו ביום הוקם המשכן ונתעטר אותו יום בעשרה עטרות כמו שמובא בסדר עולם, ובשבעת ימי המילואים הללו היה עומד משה ומשמש ככהן בהקמת המשכן ובפרוקו, וביום השמיני שהוא ר"ח ניסן אמר לו הקב"ה לקרוא לאהרון ולבניו, שכאן הפסיק משה רבנו לכהן בתור כהן בעבודת המשכן, אלא אהרון ישול הכהונה והייתה לו ולזרעו אחריו, וכל זאת מפני שסרב משה רבנו ללכת בשליחות ה' בסנה, ושבעה ימים היה הקב"ה עומד ומפציר במשה לבצע שליחות זו, ואז אמר לו הקב"ה חייך שאפרע ממך על זה שסרבת שבעה ימים, ופה נפרע ממנו הקב"ה חייך שאפרע ממך על זה שסרבת שבעה ימים, ופה נפרע ממנו הקב"ה שהקים משה את המשכן ושמם בכהונה שבעה ימים בלבד, וביום השמיני שהוא ר"ח ניסן קרא משה לאהרון ולבניו, ולכן אמרו דרך רמז ויהי הוא לשון צער, ומה צער יש ביום בו הוקם המשכן ונתעטר בעשרה עטרות, אלא הצער הוא למשה רבנו שנלקחה ממנו הכהונה וניתנה לאהרון אחיו (וידבר יוסף).

"ויקריבו לפני ה' אש זרה אשר לא צוה אתם..." (שמיני י"א) הכתוב אומר אש זרה חמשה אותיות ראשי תבות שלהם, א" אשה, לא היה להם. ש" שתויי יין. ז" זרע לא היה להם. ר" רחיצת ידיים ורגלים לא רחצו. ה" הורו הוראה לפני רבם. והגזרה נחתמה עבור היין והוא שגרם לכל הקלקול כמו שמצינו. ויש אומרים שחטא נדב ואביהו היה שנכנסו שתויי יין למשכן לעשות עבודת הקטורת. שזהו דבר מכוון להיכנס לבית המלך לעשות עבודה בשעת שכרות. וכן בהיותם שכורים לא חשבו במה שעשו, והקטירו הקטורת שלא נצטוו לעשות כן, שכן עבודה זו שהייתה החשובה ביותר הייתה צריכה להיעשות בידי משה או אהרן, שהם היו הגדולים. ולכן היו חייבים מיתה.

כניסת השבת
צאת השבת
שקיעה
ר. ת.ם
הנץ

18:49	כניסת השבת
19:51	צאת השבת
19:12	שקיעה
20:24	ר. ת.ם
6:12	הנץ

הפטרה: "ויסף עוד"

במים והיא שחתה להנאתה. אח"כ הוציא את התולעת מכוס המים והעביר אותה לכוס האלכוהול ומיד מתה. ואז שאלה הרופא את מטופלו עכשיו מה למדת? השיכור ענה: שאין לי תולעים בגוף. והסברא הזו שחטאם של נדב ואביהוא היה משום ששתו יין מסתברת מתוך ספור הכתוב, שאחרי שהודיע הכתוב על מותם של נדב ואביהוא נאמר שהקב"ה הודיע לאהרן הכהן ולבניו הנותרים: יין ושכר על תשת אתה ובניך אתך בבואך אל אהל מועד ולא תמותו, חקת עולם לדרותיכם. היינו, שלא ישתו יין כשבאים לעבוד עבודה ולא יכנסו שתויי יין למשכן. ומכאן מוכח שחטאם של נדב ואביהוא היה כני"ל שנכנסו לעבוד כשהם שתויי יין.

"ויאמר משה אל אהרן הוא אשר דיבר ה' לאמור בקרבי אקדש..." (שמיני י"ג) ובשכר זה שאהרון שתק וקיבל דינו באהבה, פרע לו הקב"ה שכרו שהפרשה הבאה דיבר הקב"ה רק עימו, היינו האיסור לשתות יין

לכוהנים כשנכנסים לעבודה. וכן תראו שנאמר שם וידבר ה' אל אהרון, ולא נזכר שם משה. ומכאן ילמד אדם לקח, שאם אירעה לו איזו צרה גדולה במיתת בניו ר"ל או באבדת ממון, אל יפליג לקיצוניות להצטער יותר מדי ולהאריך בקינתו, אלא ישא צרתו בסבלנות ויאמר: אין רע יורד מן השמים, והכל מה שאירע הוא לכפרת עונות, וינתן לו השכר הטוב בעולם הבא. שהרי אנו רואים כאן באהרון הכהן שהיה גדול ובניו גדולים, והם מתו שניהם ביום אחד במיתת פתאום, ואף היה הדבר ביום שמחתם, שאם היה נעשה ביום אחר היה צערו גדול מאוד, עאכ"ו השמחה, מכל מקום כשבא משה ודיבר עמו שני דבורים נשאר דומם וקיבל עליו תנחומים, ושוב לא דיבר על כך כאילו לא אירע לו דבר. וכך צריכים לנהוג אלו שיש להם ביטחון בהקב"ה והם בעלי נפש, כי בשעה שיש להם צרה לא לנהוג בקיצוניות כי יש בזה חטא. (מעם לועז)

סיפור בהמשכים "השכן ברכבת" חלק ב'

קיצור: הממשלה ברוסיה פרסמה מכרז לבניית עשרות בניינים, על שטח רחב-ידיים, וקבלנים רבים מיהרו להגיש את הצעותיהם. כשפורסמו התוצאות התברר שהחסידי הוא הזוכה. **המשך:** אדם שעשה רושם של איש נכבד. עם בוא השחר והתעטף החסיד בטליתו והתעטר בתפילין, ופתח בתפילה. שכנו הגוי שכב על המיטה ונראה ישן, אבל האמת היא שהביט ביהודי ועקב בתשומת-לב אחר תפילתו. הפעם הייתה תפילתו של החסיד נרגשת במיוחד. הוא התרכז במילות התפילה, ושפך את ליבו לפני ריבון העולמים, שיציל אותו מהצרה הנוראה שנופל לתוכה. תפילתו ארכה זמן רב, ואחריה קרא מזמורי תהילים, ודמעות חמות זלגו על לחייו. לאחר שסיים, פתח את תרמילו והוציא פת שחרית שהכין לעצמו. בינתיים קם הגוי ממיטתו, ואף הוא ישב לאכול את ארוחת הבוקר. בעת הארוחה פתח בשיחה עם החסיד. "שמתי לב", אמר האיש, "שבשעת תפילתך ניכר שמשוה מציק לך. במה העניין?". החסיד לא ראה צורך להסתיר את עניינו, וסיפר לשכנו את כל הפרשה, מהמכרז, העלילה ועד המשפט הצפוי לו. אחר-כך שוחחו השניים בעניינים אחרים, ובתוך כך הגיעה הרכבת לפטרבורג. הם ירדו מהרכבת ונפרדו לשלום. בוקר המשפט הגיע. שוב התפלל החסיד בכוונה רבה, ואחרי התפילה פנה לבית-המשפט. רגשותיו היטלטלו מקצה אל קצה. רגע אחד הרגיש פחד וחשש, וברגע הבא התעשת, וזכר בברכתו של הרבי, שם בה' את מבטחו וקיווה לטוב. אולם המשפט המה מקהל רב שבא לצפות בדיון. סיפורו של היהודי המואשם בעבירות כספיות כבדות התפרסם, ועתה הקהל מצפה לראות במפלתו. החסיד פילס את דרכו אל ספסל הנאשמים וישב עליו בראש מורכן. בדקות האחרונות שלפני כניסת השופטים, הספיק להבחין במתחריו הקבלנים, היושבים בתוך הקהל ומחכים ידיהם בהנאה. באולם הושלך הס. השופטים נכנסו זה אחר זה, והתיישבו על מקומותיהם. החסיד הרים את עיניו להביט בהם, ופתאום קפא על מקומו. מבטו ננעץ ב"ר חבר השופטים. הלוא זה שכנו לתא הרכבת! הוא ולא אחר! ה"ר ניהל את המשפט ביד רמה והגיע במהירות לשאלה העיקרית, בדבר אמינות המסמכים. הוא הצליב את העדויות ובמהרה התברר כי המסמכים שעליהם התבססה התביעה היו מזוייפים ולא אמינים. בתום הדיון קבע חבר השופטים כי התביעה בטלה ומבוטלת ואין לה כל יסוד. החסיד שמע את הדברים כמתוך חלום. עתה הבין למה הורה לו הרבי לנסוע במחלקה הראשונה דווקא. **סוף!**

פינת ההלכות "הכנה משבת לחול"

ע"פ ילקוט יוסף כרך ד.
יג במקום שיש עירוב כדת, מעיקר הדין מותר להחזיר את החומש והסידור שלקח עמו לבית הכנסת, אף כשאין לו יותר צורך בזה בו ביום, ואין בזה איסור הכנה. וכבר נתבאר שלדין נכון להחמיר שלא לסמוך על העירוב ולא לטלטל כלל. [ילקוט יוסף שבת כרך ב' עמוד ריש]
יד אחר סעודה שלישית אסור להדיח את הכלים, שהרי אין לו צורך בהם אלא לערב. אך מותר להסיר את כלי הסעודה מן השלחן, וכן לנקות את השלחן, גם אחר סעודה שלישית, שהרי אין כוונתו להכין משבת לחול, אלא עושה כן כדי שהחדר ייראה נקי ומסודר. ובמקומות שאחר הסעודה אין נכנסים לחדר האוכל עד צאת השבת, אין לפנות את הכלים מהשלחן בשבת. [ילקוט יוסף שבת כרך ב' עמוד ריש]

טו בתי כנסת המקיימים בחדר הסמוך לבית הכנסת סעודה שלישית, ואחר הסעודה נכנסים להתפלל בבית הכנסת, אסור לסדר את השולחנות ולפנות את הכלים קודם צאת השבת, אלא אם כן מתפללים גם שם, והדבר מפריע להגיה שם סידורים וכדומה, שאז מותר לפנות את השלחן ולנקותו גם קודם השקיעה. [ילקוט יוסף שבת כרך ב' עמוד ריש]

עלון זה לעילוי נשמת!

ברוך עובדיה בן שרה	יגאל יוכפז בן שושנה
שרה בת סלמה	שלום בן משה
אסתר בת חנה	שלום בן אברהם
ציון עובדיה בן רחל	יחזקאל אליהו בן סמרה
נעמי לקס בת אסתר	יעקב לקס בן אסתר
רחל עובדיה בת אסתר	רבקה בת כאוגו וחנניה
שלמה בן אליהו ושרה	אברהם דמתי בן אסתר

ת. נ. צ. ב. ה.

עורך ומגיש: שלום ע.

המעוניינים לקבל את העלון למייל בתפוצה שבועית: יש לשלוח הודעה לאימייל: avodat.aseem@gmail.com כמו כן ניתן להוריד את העלון באתרי "לדעת" ו"דרשו"